

בתי המשפט

ת"פ 34255-06-13
11 אוקטובר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

34269-06-13

מדינת ישראל בעניין:

המאשימה

נגד

1. [redacted] (קטין)
2. [redacted]

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה – עו"ד אביב דמרי
נאשם 1 וב"כ – עו"ד נסאר מוסטפה
נאשם 2 וב"כ – עו"ד מיקי חובה

פרוטוקול

הכרעת דין

1
2
3
4 כתב האישום מייחס לנאשמים עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק
5 העונשין, תשל"ז – 1977 (להלן: "החוק"), עבירות בנשק (נשיאה והובלה) לפי סעיף 144(ב)
6 רישא לחוק, סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק, השחתת פני מקרקעין, לפי סעיף 196
7 לחוק, והסתייעות ברכב לביצוע פשע, לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].
8
9 על פי עובדות כתב האישום, [redacted] (להלן: "א"), חבר של נאשם 1 ובן דוד של נאשם 2, ביקש
10 לנקום בשוטרי תחנת באר שבע, אשר ביצעו בביתו חיפוש, על ידי השלכת רימון הלם לעבר
11 תחנת המשטרה, ובכך להניא את אנשי המשטרה מלבצע חיפוש נוסף בדירתו, או להטרידו בדרך
12 אחרת.
13 בסמוך לתאריך 10.6.13, קשר [redacted] קשר עם הנאשמים, לפיו נאשם 2 יסיע את [redacted] ואת נאשם 1
14 ברכבו אל תחנת המשטרה. נאשם 1 יכתוב באמצעות תרסיס צבע, כתובת על קיר התחנה,
15 בהתאם להוראותיו של [redacted], [redacted] ישליך רימון הלם על התחנה.

בתי המשפט

ת"פ 34255-06-13
11 אוקטובר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

- 1 במסגרת הקשר, בתאריך 10.6.13, בסמוך לשעה 21:50, הגיעו [REDACTED] והנאשמים ברכבו של נאשם
2 2 לתחנת המשטרה. [REDACTED] העביר לנאשם 1 את התרסיס והורה לו לגשת לתחנה ולרשום על הקיר
3 את הכתובת: "טעות ברחוב אבישי". הנאשם עשה כן. לאחר שחזר נאשם 1 אל הרכב, יצא [REDACTED]
4 מהרכב, וזרק לעבר התחנה את רימון ההלם. הרימון התפוצץ וגרם לרעש רב.
5
6 נאשם 1 לא כפר בריסוס קיר התחנה בגרפיטי, אך טען כי לא ידע על כוונותיו של [REDACTED] לזרוק את
7 רימון ההלם.
8
9 נאשם 2 הודה בהסעת [REDACTED] ונאשם 1 למקום הסמוך לתחנת המשטרה, אך טען כי לא ידע שהוביל
10 את הרימון או תרסיס הצבע ברכבו, ולא ידע מאומה אודות כוונות הפגיעה בתחנת המשטרה.
11
12 על כן נשמעו ההוכחות בתיק.
13
14 מטעם המאשימה העידו החוקר אורן סבג [REDACTED], אשר שתק לאורך חקירתו, הוכרז עד עויין
15 והודעותיו הוגשו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.
16 יתר ראיות התביעה הוגשו בהסכמה.
17
18 מטעם הנאשמים העידו הנאשמים עצמם, ד"ר גבריאל וייל פסיכולוג מומחה מטעם נאשם 2, אשר
19 העריך בחוות דעתו כי בשל אופיו ההמנעותי והחרדתי של נאשם 2, הוא לא יהיה מעורב בעבירות
20 פליליות, אביו של נאשם 2, אשר סיפר על אופיו השקט והמופנם של הנאשם, על ביישנותו
21 וחששנותו, והעריך כי הנאשם לא היה מסתבך בעבירה פלילית, ועו"ד אופיר הלוי שצילם תמונות
22 של האזור.
23
24 כן נערך ביקור במקום בתאריך 26.5.15.
25
26 ב"כ הצדדים סיכמו טענותיהם בעל פה ובכתב.
27

בתי המשפט

ת"פ 34255-06-13
11 אוקטובר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

1 להשלמת התמונה יצויין, כי בתאריך 15.10.13 נעתרתי לבקשת הנאשמים, והוריתי על מחיקת
2 סעיף העבירה של סחיטה באיומים מכתב האישום, לאחר שקבעתי כי עובדות כתב האישום, אינן
3 מבססות עבירה זו.
4

דיון

5
6 האירועים המפורטים בכתב האישום אינם במחלוקת.
7 המחלוקת מתמקדת, בכל הנוגע לנאשם 1, בשאלת קשירת הקשר להשליך את הרימון,
8 ושותפותו לביצוע העבירה.
9 בכל הנוגע לנאשם 2, בשאלת קשירת הקשר ושותפותו להשלכת הרימון, ובידיעתו המוקדמת
10 אודות כוונתו של נאשם 1, לרסס את הכתובת על קיר תחנת המשטרה.
11 היות ונאשם 2 הסיע את השניים לתחנת המשטרה, גם אם לא היה שותף לקשר, אלא רק ידע
12 מבעוד מועד על כוונותיהם, יבחן מעמדו כמסייע לעבירות שביצעו האחרים, כאמור בסעיף 31
13 לחוק, בהיותו:

14 "מי אשר, לפני עשיית העבירה... עשה מעשה כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח
15 אותו... או כדי לתרום בדרך אחרת ליצירת תנאים לשם עשיית העבירה..."
16 בנוסף, יבחנו לגבי, יסודות סעיף 260 לחוק, ביחס למילוטם של השניים ברכבו, לאחר מעשה.

17
18 כפי שאפרט להלן, נותר ספק בליבי, האם הנאשמים קשרו קשר עם להשליך את הרימון, והאם
19 ידעו מבעוד מועד על כוונותיו אלה. לכן החלטתי לזכות אותם מעבירות של קשירת הקשר
20 והעבירה של השלכת הרימון, לפי סעיפים 499(א)(1) לחוק, ו-144(ב) רישא לחוק.
21 השתכנעתי שנאשם 2 ידע מבעוד מועד, אודות הכוונה לרסס את קירות התחנה, והסיע לשם את
22 נאשם 1 ואת להצורך ביצוע העבירה, ולכן הוא בגדר מסייע לה.
23 בנוסף, החלטתי להרשיע את נאשם 2 בעבירה של סיוע לאחר עבירה לפי סעיף 260 לחוק,
24 לאחר שנחה דעתי כי הוכחו העובדות הרלוונטיות המייסדות את העבירה, ולמרות שלא יוחסה
25 לו בכתב האישום, היתה לו האפשרות להתגונן מפניה, כאמור בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי
26 (נוסח משולב), תשמ"ב-1982. היות והעבירה בוצעה באמצעות הרכב, יחול על הנסיבות גם
27 סעיף 43 לפקודת התעבורה.
28

בתי המשפט

ת"פ 34255-06-13
11 אוקטובר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

קשירת הקשר לזרוק רימון

1
2 שני הנאשמים כפרו בכך ש [ ] שיתף אותם בתכניתו להשליך את הרימון על תחנת המשטרה,
3 וטענו, כי נודע להם על זריקת הרימון, רק לאחר שנשמע פיצוץ [ ] חזר בריצה לרכב.
4 נאשם 1 בהודעתו הראשונה במשטרה (ת1) מיום 11.6.13, נשאל לגבי השלכת הרימון ואמר:
5 "ת: לא יודע למה [ ] זרק את הרימון.

6 ש: הוא לא סיפר לך אתה לא שאלת אותו למה?

7 ת: לא...

8 ש: כאשר עלית לרכב מה אמר לך [ ]?

9 ת: אתה תקשקש על הקיר וזהו.

10 ש: ממתי ידעת על רצונו של [ ] לזרוק רימון על הבניין של הבילוש?

11 ת: אחרי שכאילו קשקשתי.

12 ש: אתה רוצה לומר לי כשעלית לרכב של [ ] לא ידעת שיש לו רימון לידו?

13 ת: לא ידעתי כלום."

14 (שורות 72-90).

15 ובהמשך:

16 "ש: אתה מודע לכך שתוך כדי זריקת הרימון מישהו היה יכול להיפצע במקרה הטוב או
17 להיהרג?

18 ת: כן, אבל לא ידעתי שהוא [ ] מתכוון לזרוק פה רימון."

19 (שורה 103).

20 גם בהודעתו השניה (ת/3) שעות ספורות מאוחר יותר, עמד נאשם 1 על גרסתו, לפיה כשעלה
21 לרכב, ביקש ממנו [ ] לכתוב כתובת על קיר המשטרה, והוא לא ידע ש [ ] עומד להשליך רימון על
22 התחנה. נודע לו על כך רק לאחר ש [ ] חזר בריצה, ולאחר ששמע את רעש הפיצוץ.

23 גם נאשם 2 כפר בכך שידע מבעוד מועד אודות כוונותיו של [ ], אלא רק לאחר המעשה.

24
25
26
27 [ ] שתק בחקירתו בבית המשפט, ולכן הוגשו הודעותיו במשטרה.

28 את התייחסותו לידיעתם של השותפים אנו מוצאים בת/19, שהוא תמליל ההולכה והחקירה.

בתי המשפט

ת"פ 34255-06-13
11 אוקטובר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

- 1 הדברים שמוסר בהקשר זה, בחקירה, מעורפלים. הוא מדבר על אדם אחד שהיה ברכב בעת
2 האירוע, ועל כך שבעצם לקח את הרכב מבעליו, והחזיר לו אחרי האירוע, מבלי שבעל הרכב ידע
3 את מטרת ההשאלה (עמ' 10 שורות 20-4), בניגוד למה שהתרחש בפועל, ותואר בכתב
4 האישום. הוא ממשיך לתאר את השתלשלות העניינים, כאילו בעת המעשה היה ברכב רק אדם
5 נוסף מלבדו, אותו החזיר הביתה אחרי המעשה (עמ' 11 שורה 23). עם זאת, עושה שימוש
6 במילים: "הורדנו אותו בבית", וכך אפשר להבין כי היה ברכב אדם נוסף, שנהג בו. החוקר מצידו
7 לא ממשיך לחקור בנקודה זו, ולא שואל, מה פירוש המילה "הורדנו" ומי נהג ברכב לאחר
8 שהורידו את האחר, כשברור מדבריו שהוא לא נהג ברכב.
9 לעניין התכנון מראש, וקשירת הקשר, אמר שהאחר ידע מה מטרת הנסיעה (עמ' 11 שורה
10 34). בהמשך התנהל דו השיח הבא:
11 "ש: את דיברת עם החבר שלך הזה שנסעת איתו, מה המטרה של הנסיעה?
12 ת: כן.
13 ש: מה אמרת?
14 ת: מה זה משנה? הוא יודע על מה.
15 ש: לא, אתה לא אומר את השם אין בעיה, הבנתי, אבל מה?
16 ת: בסדר הוא יודע...
17 ש: מה, מה סיפרת?
18 ת: הוא ידע על מה, שהולכים לעשות משהו.
19 ש: הוא ידע מה שאתם הולכים לעשות מה?
20 ת: הולכים לעשות משהו.
21 ש: מה זה המשהו?
22 (כאן חסרה התשובה – ט.ח.)
23 ש: הבנתי ומה הוא אמר לך על ה...ומי הציע את זה? דרך אגב?
24 ת: אני.
25 ש: אתה העלית את הרעיון של לזרוק רימון?
26 ת: כן, כן.
27 ש: ומה הוא הגיב לך על זה?
28 ת: בסדר.

בתי המשפט

ת"פ 34255-06-13
11 אוקטובר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28

ש: לא שומע?

ת: אין בעיה.

ש: אה הוא אמר אין בעיה?

ת: הוא כאילו לא, לא ענה לא אכפת לו לא..."

זה למעשה המקום היחיד בו מוסר [א] פרטים אודות השיחה שנערכה עם האחר שהיה עמו ברכב ביחס למעשה, ואמורה להוות את מעשה קשירת הקשר. לא ברור למי הוא מתכוון, שהרי היו ברכב שני אנשים, ואילו הוא מתאר אדם אחד. גם תשובתו של אותו אדם, שלא ידוע לנו מי הוא, לא ברורה. החוקר מציע ל[א] שהאחר אמר: "אין בעיה", ואילו [א] משיב כי האחר לא ענה לו כלל.

אני מתקשה לבסס על יסוד הדברים הללו את עבירת קשירת הקשר, הן מהטעם שלא ידוע עם מי נקשר הקשר, עם נאשם 1 או 2, והן מהטעם שלא ברור כלל מה ענה האחר לתכניותיו של [א], אם בכלל.

גם רשימת הנסיבות המפורטת בסיכומי ב"כ המאשימה, לפיה שני הנאשמים ידעו ש[א] עבריין, כי נערך בביתו חיפוש ברנטאלי והרסו לו את האופנוע, כי רצה להעביר מסר למשטרה, כי ראו בידיו של [א] שקית שחורה, כי [א] ביקש מנאשם 1 לכתוב "טעות ברחוב אבישי" ולבסוף, שירד מהרכב כשבידו גרב בגודל של כוס חד פעמית, אינה מקימה ידיעה מוקדמת אודות כוונותיו של [א]. לא כל שכן שותפות בהשלכת הרימון. אין בכך גם כדי להוות מודעות בדרך של עצימת עיניים, שכן לא ניתן להסיק מהעובדות הנ"ל, כי בידיו של [א] רימון, והוא מתכוון להשליכו על התחנה. זאת ועוד, מועד השיחה אינו ידוע. האם הדברים נאמרו בתחילת הנסיעה, או שמא הודיע [א] על כוונתו לזרוק את הרימון, רק בסמוך ליציאתו מהרכב, ולאחר שכבר נכתבה הכתובת על הקיר. אם אמר את הדברים ממש לפני שיצא, ואז הלך, לא ניתן לבסס את עבירת קשירת הקשר, ולא את הביצוע בצוותא.

מודעותו של נאשם 2

נאשם 2 פתח את חקירותיו בהכחשה מוחלטת של האירועים. בת/9, הודעתו מיום האירוע, הודה, כי הרכב היה ברשותו כל הערב, אך כפר בהתרחשות האירועים, ואף כפר בהיכרותו עם נאשם 1. כך גם בעימות שנערך בינו לבין נאשם 1 (ת/12), מספר שעות לאחר מכן. רק כעבור שעה

בתי המשפט

ת"פ 34255-06-139
11 אוקטובר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

1 וחצי, בהודעתו השניה (ת/6), הודה בהיכרותו עם נאשם 1, ובעובדה שהסיע את נאשם 1 ואת
2 אלא סמוך לתחנת המשטרה, אך טען כי לא ידע אודות תכניותיהם, ולא ידע כי נזרק רימון, אלא
3 רק שמע רעש. לטענתו, רק כשעצרו אותם הבלשים, הבין ש... זרק רימון. מיד לאחר מכן שינה
4 את גרסתו, והשיב, כי הבין ש... זרק רימון לפי הרעש (שורה 36). משנשאל מדוע טען בעימות
5 שאינו מכיר את נאשם 1, וכי נאשם 1 משקר, השיב כי לא ידע מה לומר, כי זו הפעם הראשונה
6 שנעצר. בעימות שנערך עם... דקות ספורות לאחר שהודה (ת/16), שוב חזר הנאשם לשמור על
7 זכות השתיקה, ולא אמר דבר.

8 מכאן, שלמרות שהיתה זו הפעם הראשונה שנעצר, ידע נאשם 2 לשקר בחקירה בנושאים
9 מהותיים, וגם שיקר בעימות מול נאשם 1, כשטען שאינו מכיר אותו. כך שאמינותו מוטלת בספק,
10 וכך גם התמימות אותה מנסה לייחס לו סניגורו.

11 נאשם 2 גם לא אמר את האמת כשטען כי כש... חזר מהשלכת הרימון, הוא נכנס לשבת מאחור
12 ליד נאשם 1. הדברים עומדים בסתירה לעדותו של עד הראיה, אשר מתאר כניסתו של... ליד
13 מושב הנהג, ונאמרו כדי לחזק את גרסתו, לפיה... התלחש עם נאשם 1 מאחור.

14

15 איני מקבלת את טענתו של נאשם 2, לפיה לא ידע מה מתכננים... ונאשם 1, בכל הנוגע לריסוס
16 קיר התחנה. אני מעדיפה בהקשר זה את גרסתו של נאשם 1, לפיה, הנחיותיו של... ניתנו בתוך
17 הרכב, כשנאשם 1 יושב מאחור, ונאשם 2 לידו במושב הנהג... הורה לנאשם 2 לנסוע לתחנת
18 המשטרה או בסמוך אליה, ולנאשם 1 הורה לרסס את קיר התחנה בכתובת כפי שריסס. הוא גם
19 מסר לו את הספריי בהזדמנות זו. כך אמר נאשם 1: "כשהוא אמר לי לעשות את זה אז עשיתי
20 את זה, פשוט הוא הביא לי את הספריי" (עמ' 32 שורה 8). נאשם 1 גם ניסה כנראה להתווכח,
21 כי פחד. לדבריו:

22 "נראה לי שאמרתי לו שאני קצת מפחד לעשות את זה וזה..."

23 ש: כן ומה הוא אמר?

24 ת: אל תדאג אולי לא רואים..." (עמ' 38 שורה 11).

25 ובהמשך:

26 "זה יהיה נכון לומר שאתה בשלב שלפני שהגעתם לבאזל ידעת שאתה הולך לבצע פשע?"

27 ת: כן" (עמ' 60 שורה 24).

28

בתי המשפט

ת"פ 34255-06-13
11 אוקטובר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

1 איני מקבלת את גרסת נאשם 2 כי לא שמע את ההנחיות, מאחר ■ עבר לשבת מאחור ליד
2 נאשם 1, ויתכן שההנחיות לנאשם 1 ניתנו על ידי ■ בלחש, ולכן נאשם 2 לא שמע אותן. זו גרסה
3 לא הגיונית, אשר אינה מתיישבת עם גרסתו של נאשם 1 ולא עם גרסתו של ■.

4

5 מדובר ברכב קטן, ולא סביר שתתנהל שיחה ארוכה בין נאשם 1 ל- ■ במהלכה יסביר ■ לנאשם
6 1 מה בדיוק הוא צריך לכתוב, איפה הוא צריך לכתוב, ימסור לו תרסיס ספריי, וגם ירגיע אותו
7 שלא לפחד, ומאום לא יגיע לאזניו של נאשם 2. לא ברור גם הצורך של ■ להסתיר את הדברים
8 מנאשם 2, בפרט נוכח העובדה שנאשם 2 היה אמור למלט אותם מהר מהזירה, כפי שעשה
9 בפועל. מכאן, שלא היתה לו סיבה להסתיר ממנו את הנחיותיו לנאשם 1, או את הידיעה שנאשם
10 1 מתכוון לרסס את קירות התחנה. גם נאשם 1 בחקירתו אינו מדווח על הסתודדות מיוחדת,
11 אלא טוען שהדברים נאמרו בחלל הרכב. מכאן, שנאשם 2 שמע וידע כי נאשם 1 עומד לרסס את
12 קיר המשטרה בספריי.

13 השאלה היא איזו עבירה מקימה ידיעה זו. אין מדובר בקשירת קשר, שכן גם נאשם 1 וגם ■
14 אינם טוענים כי נאשם 2 השתתף בשיחה, בה שלח ■ את נאשם 1 לבצע את המעשה.
15 לטעמי, העובדות מבססות סיוע לעבירה של השחתת פני מקרקעין, על דרך הסעת ■ ונאשם 1,
16 למקום ביצוע העבירה. מהראיות עולה, כי בעת שנאשם 2 הסיע את השניים למקום, ידע את
17 מטרת הנסיעה, שכן הגם שההנחיות שנתן ■ לנאשם 1, לא נמסרו לו בתחילת הנסיעה, הן
18 נמסרו לו במהלכה, ולפני שהגיעו למקום, בניגוד לטענת נאשם 2.

19 נאשם 1 כשנשאל על כך אומר את הדברים הבאים:

20 "לפני...סליחה לפני שאני ירדתי אמרתי שהוא ביקש ממני לעשות את זה בדרך לשם..."
21 (עמ' 20 שורה 10).

22 ובהמשך:

23 "ש: ...רק תספר לי את השלב את הנקודה שבו הוא ביקש ממך. תיארתי עכשיו שזה לא היה
24 בכניסה לרכב, מתי זה כן היה?

25 ת: בדרך שיצאנו."
26 (עמ' 26 שורה 9).

27 ובהמשך:

28 "ש:...באיזה שלב ■ מוסר לך את הספריי?"

בתי המשפט

ת"פ 34255-06-13
11 אוקטובר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

1

ת: בדרך... באמצע הדרך.

2

ש: וכשאתם מתחילים לנסוע אתה לא שואל אותו לאן נוסעים?

3

ת: לא.

4

ש: באיזה שלב הבנת שאתם נוסעים לבאזל לתחנת המשטרה?

5

...

6

ת: כשדיברנו על זה באוטו... הוא אמר לי קח תעשה ככה וככה אמרתי לו בסדר..."

7

(עמ' 36 שורה 3).

8

9 משמע, נאשם 2 שמע אודות כוונתו של נאשם 1 לרסס את קירות התחנה, כבר בזמן הנסיעה,
10 ולכן היה מודע למטרה בגינה הוא מסייע את השניים לאן שהסיע, מה שהופך אותו למסייע לעבירת
11 השחתת פני מקרקעין.

12

13 ב"כ הצדדים הרבו לעסוק בשאלה, האם ניתן היה לראות, ממקום החניה של הרכב, את נאשם
14 1 כותב את הכתובת, ואפילו נערך ביקור במקום לצורך כך. זאת כדי להראות כי נאשם 2 לא יכול
15 היה לראות, ולכן גם לדעת מראש, אודות כוונתו של נאשם 1 לרסס על קיר התחנה. עם זאת,
16 מאחר וקבעתי כי נאשם 2 ידע מראש על כוונתו של נאשם 1, אין זה משנה כלל, אם ראה אותו
17 בעת ביצוע העבירה, אם לאו.

18

19 אשר למועד ידיעתו של נאשם 2 אודות זריקת הרימון. מהראיות עולה כי נודע לו על כך, לכל
20 המאוחר, מיד לאחר ביצוע העבירה:

21

"ש: אתה ראית את זורק רימון?"

22

ת: לא אני ראיתי אותו יורד, הולך ברגל ואז שמעתי פיצוץ.

23

ש: שאלת את מה קרה?

24

ת: לא שאלת אני הייתי כזה לחוץ.

25

ש למה היית לחוץ?

26

ת: נלחצתי מהרימון הזה."

27

(שורה 65 להודעתו ת/6).

28

בתי המשפט

ת"פ 34255-06-13
11 אוקטובר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

1   דהיינו, ידע על הרימון מיד כשהדבר בוצע. גם בחקירתו הנגדית הוא מאשר, שאחרי ש הגיע
2   בריצה לרכב, הבין שעשה משהו פלילי (עמ' 145). ובהמשך מאשר כי נסע מהמקום בלי אורות:
3   "אולי מהלחץ אני לא הדלקתי" (עמ' 162).
4   על העובדה שידע אודות זריקת הרימון, מלמד גם אופן נהיגתו. מהודעתו של עד הראיה (ת/20),
5   עולה, כי לאחר שנשמע פיצוץ הרימון, הגיע לרכב בריצה, נכנס, והרכב נסע מהמקום בלי
6   אורות (למרות שהאירוע התרחש בשעת חשיכה). נאשם 1 גם העיד כי הרכב עמד עם הפנים
7   קדימה, דהיינו, מוכן למנוסה (עמ' 58 שורה 11). כך שנאשם 2 באופן חנייתו ונסיעתו מהמקום,
8   לימד על כך שידע אודות זריקת הרימון, כמו גם על ריסוס הגרפיטי. למרות כל אלה, מילט את
9   השניים מהמקום. סעיף 260 לחוק העונשין קובע:
10   "א) היודע שפלוני עבר עבירה ומקבל אותו או עוזר לו בכוונה שיימלט מעונש, הריהו מסייע
11   לאחר מעשה... לענין סעיף זה, "עבירה" - למעט חטא".
12
13   המעשים מתיישבים עם עדותו של מומחה ההגנה ד"ר וייל, אשר התרשם כי הנאשם הוא אדם
14   המתקשה לעמוד על שלו, מול אנשים חזקים ממנו. על כן, ברי כי למרות שלא היה בסוד העניינים,
15   ולא התכוון להיות שותף לעבירות נגד תחנת המשטרה, הרי לאחר שבוצעו, והוא ידע שכך נעשה,
16   מילט את האחרים מהמקום.
17   לאחר שקבעתי כי נאשם 2 ידע, מבעוד מועד, על מעשיו של נאשם 1, ולאחר שהודה שידע ש
18   זרק רימון, מיד לאחר זריקת הרימון, ובכל זאת, מילט אותם מהמקום ברכבו, התקיימו יסודות
19   סעיף 260 לחוק.
20
21   אשר על כן, אני קובעת שנאשם 1 ביצע עבירה של השחתת פני מקרקעין לפי סעיף 196 לחוק.
22   אני מרשיעה את נאשם 2 בעבירה של סיוע להשחתת פני מקרקעין לפי סעיפים 196 ו-31 לחוק,
23   ובסיוע לאחר מעשה לפי סעיף 260 לחוק.
24
25   ניתנה והודעה היום כ"ח תשרי תשע"ו, 11/10/2015 במעמד הנוכחים.

טלי חיימוביץ, שופטת

בתי המשפט

ת"פ 34255-06-13
11 אוקטובר 2015

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ

החלטה

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13

נדחה לקבלת תסקיר שירות המבחן לנוער ביחס לנאשם 1, ותסקיר שירות המבחן למבוגרים
ביחס לנאשם 2 לתאריך 23.12.15 בשעה 13:00.
ניתן לזמן את הנאשמים באמצעות באי כוחם:
נאשם 1 בפקס: 02-6281853.
נאשם 2 בפקס: 03-5509220.

עד מועד זה יוגשו תסקירים.

ניתנה והודעה היום כ"ח תשרי תשע"ו, 11/10/2015 במעמד הנוכחים.

טלי חיימוביץ, שופטת

14
15
16
17
18

שם הקלדנית: מיכל וקנין